Сборник съдебна практика

ЗАКЛЮЧЕНИЕ НА ГЕНЕРАЛНИЯ АДВОКАТ
Г-ЖА E. SHARPSTON
представено на 26 януари 2012 година[1]

Дело C-564/10

Bundesanstalt für Landwirtschaft und Ernährung
срещу
Pfeifer & Langen Kommanditgesellschaft

(Преюдициално запитване, отправено от Bundesverwaltungsgericht (Германия)

„Защита на финансовите интереси на Европейския съюз — Погасяване по давност на вземания за лихви, каквито се дължат съгласно националното право наред с връщането на незаконно получена помощ — Тълкуване и приложимост на член 3 от Регламент (ЕО, Евратом) № 2988/95“

1. С настоящото преюдициално запитване Bundesverwaltungsgericht (Федерален административен съд) (Германия) иска да се установи дали вземанията за лихви, които възникват в резултат от нередност съгласно определението в Регламент № 2988/95[2], се уреждат от този регламент или от националното право.

Правна уредба

Член 325 ДФЕС

2. Съгласно член 325 ДФЕС държавите членки имат общо задължение да се борят с измамата и с всяка друга незаконна дейност, която засяга финансовите интереси на Съюза.

Защита на финансовите интереси на Европейския съюз

3. За да защити финансовите интереси на Европейския съюз, Регламент № 2988/95 установява редица общи правила относно проверките и административните мерки и санкции за нередности от гледна точка на правото на ЕС в случаите, в които се отпуска помощ на получатели в рамките на политиките на ЕС[3]. Преди приемането му няма общи правила, които уреждат подобни нередности[4].

1 — Език на оригиналния текст: английски.

2 — Регламент (ЕО, Евратом) на Съвета от 18 декември 1995 година относно защитата на финансовите интереси на Европейските общности (ОВ L 312, 1995 г., стр. 1; Специално издание на български език, 2007 г., глава 1, том 1, стр. 166).

3 — Използвам термина „Европейска общност“ (или „Общностите“), когато цитирам законодателни разпоредби, в които е употребен този термин; в останалите случаи ще използвам термина „ЕС“ или „Европейския съюз“.

4 — Член 1, параграф 1.

4. Съгласно трето съображение от посочения регламент „[…] трябва да се противодействат на действията, насочени срещу финансовите интереси на Общността във всички области“. В четвърто съображение се посочва, че борбата с измамите, засягащи финансовите интереси на Общността, изисква създаването на общ набор от правни средства във всички области, попадащи в обхвата на политиките на Общността.

5. Член 1, параграф 2 от Регламент № 2988/95 гласи:

„Нередност“ означава всяко нарушение на разпоредба на правото на Общността, в резултат на действие или бездействие от икономически оператор, което е имало или би имало за резултат нарушаването на общия бюджет на Общностите или на бюджетите, управлявани от тях, или посредством намаляването или загубата на приходи, произтичащи от собствени ресурси, които се събират направо от името на Общностите[,] или посредством извършването на неоправдан разход“.

6. Член 2 предвижда, че административните проверки, мерки и санкции се въвеждат дотолкова, доколкото са необходими за осигуряването на правилното прилагане на правото на Общността. Правото на Общността определя характера и обхвата на административните мерки и санкции, като се отчитат видът и тежестта на нередността, предоставената или получената облага и степента на отговорност. При спазване на условията на приложимото право на Общността процедурите за извършване на проверките и за прилагане на мерките и санкциите на Общността се уреждат от правото на държавите членки[5].

7. Член 3 от Регламент № 2988/95 предвижда:

„1. [Давностният срок] за процедурите е четири години от момента, в който нередността […] е извършена. Въпреки това секторните правила могат да предвиждат и по-кратък срок, който не може да бъде по-малък от три години.

В случай на продължаваща или повторно извършена нередност [давностният срок] започва да тече от датата, на която нередността е прекратена. В случай на многогодишна програма [давностният срок] във всеки случай продължава [да тече], докато програмата изрично не бъде прекратена.

[Давностният срок] се прекъсва от всяко действие на компетентните органи, което е [съобщено на съответното лице и е] свързано с разследването или [производството], отнасящ[о] се до нередността. [Давностният срок] започва да тече отново след всяко действие, което го прекъсва.

[…]

2. Срокът за изпълнение на решението, налагащо административната санкция, е тригодишен. Срокът започва да тече от деня, в който решението става окончателно.

Случаите на прекъсване и спиране се уреждат от съответните разпоредби на националното право.

3. Държавите членки запазват възможността да прилагат срок, който е по-дълъг от този, предвиден в параграфи 1 и 2 съответно“.

5 — Член 2, параграфи 1, 3 и 4.

8. Член 4 гласи:

„1. Общото правило е, че всяк[а] нередност включва отнемане на незаконно придобитата облага:

— посредством задължението да се плати или възстанови размерът на сумата, която се дължи или е придобита незаконно,

[…]

2. Прилагането на мерките по смисъла на параграф 1 се ограничава до отнемането на получената облага плюс — където това е предвидено — лихвите, които [могат да] се определят въз основа на фиксиран лихвен процент.

[…]

4. Мерките, предвидени в настоящия член, не се разглеждат като санкции“.

9. Член 5 предвижда налагане на административни санкции за нередности, извършени умишлено или поради небрежност.

Правила, приложими за определянето на срокове, дати и крайни срокове

10. Регламент (ЕИО, Евратом) № 1182/71[6] установява еднакви общи правила за определянето на срокове, дати и крайни срокове във връзка с приети от Съвета и Комисията актове.

Финансиране на общата селскостопанска политика

11. Член 1 от Регламент (ЕИО) № 729/70[7] създава Европейския фонд за ориентиране и гарантиране на земеделието (наричан по-нататък „ФЕОГА“) като част от бюджета на Общността. Член 8, параграф 1 от този регламент изисква от държавите членки да следят за действителното и правилното извършване на сделките, финансирани от ФЕОГА, да предотвратяват нередностите и да възстановяват сумите, загубени поради нередност или небрежност.

12. Регламент (ЕИО) № 595/91[8] въвежда правила за прилагането на член 8 от Регламент № 729/70. Съгласно член 3 от Регламент № 595/91 държавите членки уведомяват Комисията за нередностите, за които има изготвен първичен констативен административен или съдебен акт. Член 7, параграф 1 предвижда, че държавите членки могат да задържат 20 % от възстановените суми, когато предвидените правила не са били „сериозно нарушени“.

6 — Регламент на Съвета от 3 юни 1971 година за определяне на правилата, приложими за срокове, дати и крайни срокове (ОВ L 124, стр. 1; Специално издание на български език, 2007 г., глава 1, том 1, стр. 16).

7 — Регламент на Съвета от 21 април 1970 година за финансиране на общата селскостопанска политика (ОВ L 94, 1970 г., стр. 13), изменен с Регламент (ЕО) № 1287/95 на Съвета от 22 май 1995 г. (ОВ L 125, 1995 г., стр. 1). Регламент (ЕО) № 1258/1999 на Съвета от 17 май 1999 г. (ОВ L 160, 1999 г., стр. 103) заменя Регламент № 729/70 за разходите, направени след 1 януари 2000 г.

8 — Регламент на Съвета от 4 март 1991 година относно нередностите и възстановяването на неправилно изплатени суми във връзка с финансирането на общата селскостопанска политика и организацията на информационната система в тази област, и за отмяна на Регламент (ЕИО) № 283/72 (ОВ L 67, 1991 г., стр. 11; Специално издание на български език, 2007 г., глава 3, том 9, стр. 166), отменен и заменен с Регламент (ЕО) № 1848/2006 на Комисията от 14 декември 2006 година (ОВ L 355, 2006 г., стр. 56; Специално издание на български език, 2007 г., глава 3, том 78, стр. 189).

13. Член 32, параграф 1 от Регламент (ЕО) № 1290/2005[9] се прилага от 16 октомври 2006 г. по отношение на случаите, за които е направено уведомление съгласно член 3 от Регламент № 595/91 и при които подлежащите на връщане суми все още не са върнати в пълен размер до тази дата[10]. Той гласи: „Върнатите суми вследствие от възникването на нередност или небрежност и натрупаните лихви по тях се прехвърлят по сметка на разплащателната агенция и се осчетоводяват от нея като приход, отнесен по сметката на ЕФГЗ за месеца, в който сумата е действително получена“[11].

Секторът на захарта

14. ЕС е сред основните производители на захар в света[12]. Организацията на общия пазар в сектора на захарта предоставя финансово подпомагане само за захар, произведена в рамките на определени квоти (захар А и Б). Захарта, произведена в надвишение на производствени квоти А и Б, трябва или да се складира, за да бъде използвана в рамките на квота А за следващата година, или да бъде продадена извън ЕС на световния пазар без субсидия при износ. В този смисъл предприятие, което произвежда количества, надвишаващи производствените му квоти, трябва да складира захарта, ако не желае да я изнесе.

15. В съответствие с това член 8, параграф 1 от Регламент (ЕИО) № 1785/81[13] предвижда система за компенсиране, в рамките на която се възстановяват разходите за складиране на захарта за съответната пазарна година[14]. Държавите членки са задължени да наложат данък за финансиране на тази схема и да възстановяват направените складови разходи[15].

16. В трето съображение от Регламент (ЕИО) № 1358/77[16] се разяснява, че общият размер на възстановените средства трябва да е равен на общия размер на наложените данъци.

17. Член 1 от Регламент № 1358/77 гласи, че разходите за складиране на захар се възстановяват от държавите членки. Съгласно член 4 възстановяването се основава на месечни декларации за количествата на склад. Членове 6 и 7 предвиждат, че компенсационната схема следва да се самофинансира.

18. Седемнадесето съображение от Регламент (ЕИО) № 1998/78[17] гласи, че производителите връщат възстановените суми, които не са имали право да получат.

9 — Регламент на Съвета от 21 юни 2005 година относно финансирането на общата селскостопанска политика (ОВ L 209, 2005 г., стр. 1; Специално издание на български език, 2007 г., глава 14, том 1, стр. 193). С оглед на постигането на целите на общата селскостопанска политика (наричана по-нататък „ОСП“) член 2 създава Европейски фонд за гарантиране на земеделието (наричан по-долу „ЕФГЗ“) в рамките на общия бюджет на Европейските общности.

10 — Член 49, трета алинея, второ тире от Регламент № 1290/2005.

11 — Член 7, параграф 1 от Регламент № 595/91 е заличен с член 46 от Регламент № 1290/2005. Съгласно член 32, параграф 2 от последния държавата членка може да запази 20 % от съответните суми под формата на „[...] разходи [за възстановяване]“, освен в случаите на нередности или небрежност от страна на административните власти или на други официални органи на държавата членка.

12 — „The common organisation of the market in sugar“, публикация на генерална дирекция „Земеделие“ на Европейската комисия (AGRI/63362/2004); вж. също www.fao.org, „Food outlook global market analysis sugar November 2008“.

13 — Регламент на Съвета от 30 юни 1981 година относно общата организация на пазарите в сектора на захарта (ОВ L 177, 1981 г., стр. 4), отменен и заменен с Регламент (ЕО) № 2038/1999 на Съвета от 13 септември 1999 година относно общата организация на пазарите в сектора на захарта (ОВ L 252, 1999 г., стр. 1). Понастоящем се прилага Регламент (ЕО) № 1234/2007 от 22 октомври 2007 година на Съвета за установяване на обща организация на селскостопанските пазари и относно специфични разпоредби за някои земеделски продукти („Общ регламент за ООП“) (ОВ L 299, 2007 г., стр. 1).

14 — Съгласно действащите към този момент регламенти пазарната година за захарта започва на 1 юли и изтича на 30 юни следващата година.

15 — Член 8, параграф 2 от Регламент № 1785/81.

16 — Регламент на Съвета от 19 юни 1977 година за установяване на общи правила за компенсиране на разходите по складиране на захар и за отмяна на Регламент (ЕИО) № 750/68 (ОВ L 156, 1977 г., стр. 4), отменен и заменен с Регламент (ЕО) № 1260/2001 от 19 юни 2001 година относно общата организация на пазарите в сектора на захарта (ОВ L 178, 2001 г., стр. 1).

17 — Регламент на Комисията от 18 август 1978 година за установяване на подробни правила за компенсиране на разходите по складиране на захар (ОВ L 231, 1978 г., стр. 5).

19. Член 13 предвижда, че лицата, които имат право на възстановяване, следва да съобщят на съответната държава членка най-късно на 15-о число всеки месец подробни данни за складираните количества, за които е поискано възстановяване. Съгласно член 14, параграф 1, когато захар, за която може да се иска възстановяване, се складира заедно със захар, за която не може да се иска такова възстановяване, държавата членка поставя съответната захар под митнически или под административен контрол, осигуряващ равностойни гаранции.

20. Член 15 предвижда, че до 20-о число всеки месец за всяко от правоимащите лица държавите членки трябва да установят общата сума на средствата за възстановяване и общата сума на данъка. При наличие на несъответствия член 16 предвижда корекции за минали периоди.

Национално законодателство

21. Член 14, параграф 1 от Marktorganisationsgesetz (Закон за организацията на пазарите) гласи, че вземанията за подлежащи на връщане суми, например при компенсиране на складови разходи, се олихвяват от момента, в който са станали изискуеми, като лихвеният процент е съответният основен лихвен процент на Deutsche Bundesbank (германската централна банка), увеличен с три процентни пункта, освен ако с актове на Съвета или Комисията на Европейските общности не е предвидено друго.

22. Съгласно членове 197 и 201 от Bürgerliches Gesetzbuch (германският граждански кодекс, наричан по-нататък „BGB“) в редакцията му в сила до 31 декември 2001 г. вземанията за просрочени лихви за минали периоди се погасяват с изтичането на четири години от края на годината, през която вземането за лихва е станало изискуемо. Съгласно член 195 BGB в редакцията, приложима след 1 януари 2002 г., този срок е намален на три години. Съгласно член 229, параграф 6 от Einführungsgesetz zum Bürgerlichen Gesetzbuch (Закон за въвеждане на германския граждански кодекс) по отношение на лихвите за 1999 г. и 2000 г. приложим остава старият четиригодишен давностен срок.

23. Националната юрисдикция разяснява, че съгласно германското право, макар и да са акцесорни спрямо главното вземане, вземанията за лихви иначе са самостоятелни. При погасителната давност това означава, че ако главното вземане е погасено по давност, при всички случаи не се дължат и лихвите, но иначе е възможно вземането за лихви да става изискуемо самостоятелно и самостоятелно да се погасява по давност.

24. Според запитващата юрисдикция проблеми могат да възникнат, когато националното право предвижда, че лихви могат да се изискват едва за периода след санкционирането на нередността; в такъв случай вземането за лихва би се оказало погасено по давност, преди да е възникнало.

25. Съгласно член 53, параграф 1 от Verwaltungsverfahrensgesetz (Закон за административното производство, наричан по-нататък „VwVfG“) административният акт, с който се установява или се събира вземане на публичноправен субект, спира погасителната давност[18] за това вземане до момента, в който този акт стане необжалваем, или до изтичането на шест месеца от изпълнението му.

18 — В националното законодателство се използва глаголът „hemmen“, който по смисъл е най-близък до английския глагол „suspend“ [спирам]. В текста на английски език на член 3, параграф 1 от Регламент № 2988/95 обаче се използва „interrupted“ [се прекъсва] (на френски — „est interrompue“, а на немски — „wird …unterbrochen“). В останалата част от настоящото заключение ще използвам „suspend“ и „interrupt“ като взаимозаменяеми.

Фактите, производството и отправените въпроси

26. За пазарните години в сектора на захарта 1994/1995, 1995/1996 и 1996/1997 по месечни заявления на Pfeifer & Langen KG (наричано по-нататък „Pfeifer“) са му възстановявани разходи за складиране на захар.

27. След проведено разследване Bundesanstalt für Landwirtschaft und Ernährung (Федерална служба за селското стопанство и храните, наричана по-нататък „Bundesanstalt“) разпорежда връщане на възстановените суми за складови разходи за посочените пазарни години, тъй като Pfeifer е придобило незаконна облага поради нередност. В заявленията си дружеството е поискало възстановяване на складови разходи за завишени количества захар.

28. Предмет на производството пред националните юрисдикции са, първо, иск във връзка с възстановените складови разходи (наричани по-нататък „главница“), и второ, вземане за лихви върху главницата (наричано по-нататък „задължението за лихви“) [19].

29. На 30 януари 2003 г. Bundesanstalt издава три решения във връзка с главницата (наричани по-нататък „решенията във връзка с главницата“), в които се посочва, че върху подлежащите на връщане суми се дължат и лихви, считано от датата на получаване на тези суми. Размерът на лихвите щял да бъде определен с последващи решения.

30. Pfeifer обжалва решенията във връзка с главницата. На 10 октомври 2006 г. Bundesanstalt отхвърля жалбата на Pfeifer по същество, но решава да намали размера на главницата. Pfeifer обжалва решението, с което Bundesanstalt отхвърля жалбата му.

31. Pfeifer заплаща главница в размер на 469 941,12 EUR на 15 ноември 2006 г.

32. След това, на 13 април 2007 г., Bundesanstalt издава решение, с което иска заплащане на лихви в размер на 298 650,93 EUR върху главницата (наричано по-нататък „първото решение за лихвите“).

33. Pfeifer обжалва това решение. В частност то оспорва вземането за лихви за периода 1999—2002 г., възлизащо на 119 984,27 EUR, като твърди, че същото вече е погасено по давност.

34. Освен това Pfeifer твърди, че вземането на Bundesanstalt за лихви е било погасено по давност още преди издаването на първото решение за лихвите (по-нататък „въпросът за погасителната давност“). То счита, че лихва се дължи единствено за периода след 13 април 2007 г. [20].

35. На 22 октомври 2007 г. Bundesanstalt издава ново, изменено решение във връзка със задължението за лихви (наричано по-нататък „второто решение за лихвите“). Службата приема, че поради четиригодишната погасителна давност, приложима за тези задължения, към момента на издаване на решенията във връзка с главницата вземането за лихви за 1997 г. и 1998 г. е погасено по давност.

36. Bundesanstalt счита обаче, че решенията във връзка с главницата прекъсват погасителната давност, що се отнася до вземането за лихви. Поради това според нея лихвите, станали изискуеми след 1 януари 1999 г. (237 644,17 EUR), не са погасени по давност.

19 — Пред националните юрисдикции са предявени искове за пазарните 1988—1997 години. Настоящото преюдициално запитване обаче се отнася само за пазарните години 1994/1995, 1995/1996 и 1996/1997.

20 — Точка 111 по-долу.

37. На 14 ноември 2007 г. Pfeifer подава жалба до Verwaltungsgericht Köln (Административен съд, Кьолн), с която иска отмяна на второто решение за лихвите в частта относно лихвите за периода от 1 януари 1999 г. до 31 декември 2002 г. (119 984,27 EUR). То заплаща лихвите, дължими за следващите години.

38. С решение от 25 ноември 2009 г. Verwaltungsgericht отменя второто решение за лихвите в обжалваната му част. Той посочва, че въпросът за погасителната давност е без значение. Приема, че вземането за лихви се основава на член 14 от Marktorganisationsgesetz[21]. Съгласно тази разпоредба вземанията за подлежащи на връщане суми се олихвяват „от датата на тяхната изискуемост“. Вземането за подлежащата на връщане сума обаче е станало изискуемо едва когато решенията във връзка с главницата са съобщени, така че за периода преди тази дата не се дължи лихва.

39. Bundesanstalt подава ревизионна жалба до Bundesverwaltungsgericht. Тя твърди, че решенията във връзка с главницата премахват с обратна сила разрешението за възстановяване на складовите разходи, поради което Pfeifer дължи лихви върху недължимо платените му суми още от момента на получаването.

40. Bundesverwaltungsgericht отправя до Съда следните преюдициални въпроси:

„1. Прилага ли се член 3 от [Регламент № 2988/95] и за погасяването по давност на вземания за лихви, каквито се дължат съгласно националното право наред с връщането на незаконно придобитата облага поради допусната нередност?

При утвърдителен отговор на първия въпрос:

2. Трябва ли при сравняването на сроковете съгласно изискването на член 3, параграф 3 от Регламент № 2988/95 да се вземе предвид само продължителността на срока, или трябва да се вземат предвид и националните разпоредби, с които, без да се изисква наличието на допълнителни обстоятелства, началото на срока се отлага до края на календарната година, през която е станало изискуемо вземането (в случая — за лихви)?

3. Започва ли давностният срок за вземания за лихви да тече от момента на извършването на нередността, съответно от датата на прекратяването на продължаваща или повторно извършена нередност, дори когато вземанията за лихви се отнасят до по-късни периоди и следователно са станали изискуеми едва към по-късна дата? При продължаващи или повторно извършени нередности започва ли давностният срок да тече едва от датата на прекратяването им съгласно член 3, параграф 1, втора алинея от Регламент № 2988/95, дори когато този срок се отнася до вземанията за лихви?

4. Кога се преустановява прекъсващото действие на решението на компетентния орган съгласно член 3, параграф 1, трета алинея, второ изречение от Регламент № 2988/95, с което принципно се установява съответното вземане (в случая — за лихви)?“.

41. Писмени становища представят Pfeifer, Bundesanstalt и Комисията. Pfeifer и Комисията представят устни становища в съдебното заседание от 17 ноември 2011 г.

21 — Точка 21 по-горе.

Съображения

Въпрос 1

42. С първия въпрос запитващата юрисдикция иска да се установи дали погасителната давност по член 3, параграф 1 от Регламент № 2988/95 се прилага, освен за връщането на главницата, и за вземания за лихви съгласно националното право.

Предварителни бележки

43. Целта на Регламент № 2988/95 е да се въведе общо правило за преследване на нередностите. В този смисъл правилата, уреждащи погасителната давност, също са общи по характер. Целта на законодателя е чрез общо правило за давност да установи минимален срок, приложим във всички държави членки, и да изключи възможността за връщане на суми, придобити незаконно от бюджета на Съюза, след изтичането на период от четири години от извършването на нередността[22].

44. В съответствие с това член 1, параграф 1 от Регламент № 2988/95 въвежда „общи правила, отнасящи се до единните проверки и до административните мерки и санкции, касаещи нередностите по отношение на правото на Общността“[23].

45. Член 2, параграф 1 предвижда, че административните проверки, мерки и санкции се въвеждат за осигуряването на правилното прилагане на правото на Общността. Член 2, параграф 3 гласи, че правото на Общността определя характера и обхвата на тези мерки.

46. Тъй като Регламент № 2988/95 съдържа общи разпоредби, член 2, параграф 4 предвижда, че при условията на правото на Общността процедурите за извършване на проверките и прилагане на мерките и санкциите се уреждат от правото на държавите членки. Поради това в отсъствието на конкретна разпоредба в Регламент № 2988/95 е необходимо най-напред да се разгледат приложимите секторни правила на ЕС и след това — тези, които се съдържат в националното право.

47. С член 3, параграф 1, първа алинея се въвежда общо правило за давност, с което се определя минимален срок, приложим във всички държави членки[24]. Съгласно тази разпоредба секторните правила могат да предвиждат по-кратък срок, който не може да бъде по-малък от три години. Съдът е приел, че под „секторни правила“ в член 3, параграф 1 се имат предвид разпоредби на правото на ЕС, а не на националното законодателство[25].

48. По настоящото дело за главницата се прилага предвиденият в член 3, параграф 1 давностен срок, тъй като не съществува секторна разпоредба, определяща краен срок за връщането на незаконно възстановени разходи за складиране на захар.

22 — Решение от 5 май 2011 г. по съединени дела Ze Fu Fleischhandel и Vion Trading (C-201/10 и C-202/10, Сборник, стр. I-3545, точка 24).

23 — Решение на Съда от 29 януари 2009 г. по съединени дела Josef Vosding SchlachT-, Kühl- und Zerlegebetrieb и др. (C-278/07-C-280/07, Сборник, стр. I-457, точка 20).

24 — Решение по дело Josef Vosding SchlachT-, Kühl- und Zerlegebetrieb и др. (посочено в бележка под линия 23, точка 27).

25 — Решение на Съда от 22 декември 2010 г. по дело Corman (C-131/10, Сборник, стр. I-14199, точка 41).

49. Член 4, параграф 1 предвижда, че административните мерки, отнасящи се до нередности, следва да включват отнемане на незаконно придобитата облага посредством задължението да се плати или възстанови дължимата или незаконно придобитата сума. След това член 4, параграф 2 предвижда: „[п]рилагането на мерките по смисъла на параграф 1 се ограничава до отнемането на получената облага плюс — *където това е предвидено* — лихвите, които [могат да] се определят въз основа на фиксиран лихвен процент“ (курсивът е мой). Това е единственото изрично упоменаване на лихви в Регламент № 2988/95.

50. По настоящото дело главното вземане — за връщане на разходите за складиране на захар, произведена в надвишение на производствените квоти — е свързано с административна мярка по член 4 от Регламент № 2988/95 (а не с административна санкция по член 5). Предмет на производството, довело до настоящото запитване, е вземане за лихви, възникнало във връзка с главното вземане.

51. В общия случай вземанията за лихви възникват само при наличието на вземане за главница. Поради това искът за присъждане на лихви обикновено е акцесорен спрямо главния иск за изпълнение на парично задължение[26]. Установените от националната юрисдикция факти, както и нейното изложение на националната правна уредба показват, че и в случая това е така.

52. От текста на член 4, параграф 2 следва, че начисляването на лихва е мярка, която може да се приложи наред с отнемането на незаконно придобитата облага. Поради това според мен за целите на Регламент № 2988/95 задължението за лихви следва да се разглежда като акцесорно спрямо главницата. То не е част от самата незаконно придобита облага.

Анализ

53. Попада ли акцесорното вземане за лихви в обхвата на член 3, параграф 1 от Регламент № 2988/95, щом като в текста на тази разпоредба липсва изрично или мълчаливо указание относно производството във връзка с лихви?

54. Подобно на запитващата юрисдикция, Bundesanstalt счита, че дори събирането на лихви да се урежда от правото на ЕС, член 3 от Регламент № 2988/95 се отнася единствено до главницата, дължима поради допусната нередност, но не и до акцесорните вземания за лихви.

55. Pfeifer твърди, първо — че правото на ЕС не съдържа ясна разпоредба, която да урежда задълженията за лихви, второ — че първият въпрос на запитващата юрисдикция се отнася до тълкуването на член 4 от Регламент № 2988/95, като от структурата и текста на параграф 2 от него е видно, че лихвата не е част от главницата, чието връщане се иска, трето — че спрямо член 3 член 4 има самостоятелно значение, и накрая — че задълженията за лихви са акцесорни спрямо главницата, поради което действието на погасителната давност по отношение на тях трябва да се урежда отделно.

56. Комисията счита, че задълженията за лихви попадат под действието на член 3 от Регламент № 2988/95. Незаконно придобитата облага се отнема с административна мярка по реда на член 4 от Регламент № 2988/95. Лихвите се събират, когато се прилагат такива мерки. В този смисъл член 3 въвежда имплицитно четиригодишна погасителна давност за събирането на лихви, която

26 — Явно изключение от това се открива в Решение от 8 март 2001 г. по съединени дела Metallgesellschaft и др. (C-397/98 и C-410/98, Recueil, стр. I-1727) с предмет иск за обезщетение за вреди и/или за възстановяване на сумите, внесени като авансов корпоративен данък (АКД) в бюджета съгласно данъчен режим, за който Съдът впоследствие приема, че е дискриминационен и че поради това е в противоречие с правото на ЕС. При тези твърде особени обстоятелства, при които претърпяната щета произтича не от задължението за внасяне на дължимия данък, а от задължението за *авансовото* му внасяне, вземането за лихви, с което да се компенсират щетите от намаляване на паричните наличности, всъщност съставлява „самия предмет на иска в главното производство“ (точка 87).

започва да тече от извършването на нередността. По-нататък Комисията сочи, че Регламент № 2988/95 се прилага, за да гарантира, че задълженията за лихви не се разглеждат от националното право като отделни от главницата. В този смисъл Регламент № 2988/95 предвижда, че вземането за лихви не се погасява по давност преди изтичането на четиригодишния давностен срок, който се прилага при извършването на нередност (при отчитане на съответните периоди на прекъсване, ако има такива).

57. За разлика от запитващата юрисдикция, Bundesanstalt и Комисията са на мнение, че само по себе си събирането на лихви се урежда от правото на ЕС. В това отношение и Bundesanstalt, и Комисията се позовават на член 32, параграф 1 от Регламент № 1290/2005.

58. Според Комисията е необходимо общо правило на равнище ЕС, което да установява минимална погасителна давност, приложима във всички държави членки относно изпълнението на задължения за лихви, за да се защитят финансовите интереси на Европейския съюз. Лихвите постъпват в бюджета на ЕС и имат компенсаторен характер, тъй като отразяват щетите, които бюджетът търпи през времето, в което се дължи главницата.

59. Bundesanstalt счита, че член 3, параграф 1 не съдържа изрична разпоредба относно вземанията за лихви. Поради това тези вземания попадат извън обхвата на предвидената в тази разпоредба погасителна давност и се уреждат от националните норми.

60. Pfeifer твърди, че начисляването на лихви по-скоро има за цел да се избегнат нарушения на конкуренцията, а не толкова да се защитят финансовите интереси на ЕС.

61. Събирането на лихви попада ли сред целите на Регламент № 2988/95?

62. Целта на Регламент № 2988/95 е формулирана общо в неговите съображения. Трето съображение гласи, че „[…] трябва да се противодейства на действията, насочени срещу финансовите интереси на Общността във всички области“. В четвърто съображение се потвърждава, че законодателството има за цел да води борба с измамите, накърняващи финансовите интереси на Общността[27].

63. Според мен въпросът дали събирането на лихви е сред целите на Регламент № 2988/95 е свързан със самото предназначение на събирането им.

64. Това предназначение е двойно. Първо, лихвата обезщетява страната, която не е имала възможност да използва съответните парични средства. Тя представлява стойността във времето на надплатените на Pfeifer суми. Второ, тя премахва облагата, която Pfeifer би ползвало като получател на надплатените му в резултат на нередност помощи, ако надплатените суми не се олихвяваха.

65. Според мен това двойно предназначение е в пълно съответствие с целите на Регламент № 2988/95.

66. На следващо място, що се отнася до текста и структурата на Регламент № 2988/95, според мен, въпреки липсата на изричен текст в член 3, четиригодишната погасителна давност, въведена с тази разпоредба, би следвало да се прилага и за лихвите.

67. След като (в общия случай) вземанията за лихви са акцесорни спрямо искането за връщане на незаконната облага, не би било логично Регламент № 2988/95 да се тълкува в смисъл, че задълженията за лихви са изцяло извън приложното му поле.

27 — Решение по дело Corman (посочено в бележка под линия 25, точка 36).

68. Общото понятие „процедури“, съдържащо се в член 3, параграф 1, първо изречение, който гласи: „[д]авностният срок] за процедурите е четири години от момента, в който нередността […] е извършена“, не се конкретизира текстуално по начин, който да показва, че то се прилага само за определен вид вземане, например за главницата. Поради това считам, че понятието „процедури“ следва да се тълкува като отнасящо се както до искове за връщане на главницата (незаконната облага), така и до акцесорното вземане за лихва, когато такова се предвижда в националното право. В подкрепа на това становище са следните съображения. Първо, в Регламент № 2988/95 под „процедури“ общо се имат предвид действията, предприети от компетентните органи срещу нередностите. Второ, акцесорният иск за лихви е част от тази обща цел. С акцесорния иск (и начисляването на лихви) се цели компенсиране на бюджета на ЕС за използването в определен период от време на незаконно придобити средства.

69. Трето, когато държавите членки си връщат незаконно придобити поради нередност суми, според Съда те действат от името и за сметка на бюджета на ЕС[28]. В този смисъл с образуването на производства във връзка с акцесорни вземания за лихви, държавите членки също събират вземания в полза на бюджета на ЕС.

70. Четвърто, запитващата юрисдикция неправилно приема, че след като националното право предвижда начисляването на лихви, всички приходи от тях постъпват в бюджета на държавата членка, а не в този на Европейския съюз.

71. Вярно е, че създадената система за компенсиране, в рамките на която се възстановяват разходите за складиране на захарта, следва да се самофинансира, а не да бъде приходоизточник за бюджета на ЕС[29]. Въпреки това върнатите недължимо платени суми постъпват в бюджета на Общността (без да се засяга правото на държавите членки да удържат 20 % от тези суми); и доколкото националното право предвижда акцесорни вземания за лихви, събраните лихви също постъпват в бюджета на Общността[30]. В съответствие с това събирането както на главницата, така и на лихвите попада сред финансовите интереси на Европейския съюз.

72. Поради това според мен телеологическото тълкуване на Регламент № 2988/95 води до извода, че задълженията за лихви, които възникват единствено при наличие на главница, към която да се отнесат, също попадат под действието на Регламента и следователно на погасителната давност по член 3, параграф 1.

73. В този смисъл, когато в резултат от нередност е придобита незаконна облага, предвидената в член 3, параграф 1 четиригодишна погасителна давност се прилага по отношение на вземанията за лихви, предявени съгласно националното право.

Въпроси 2, 3 и 4

Предварителни бележки

74. Това тълкуване непосредствено поражда следния сложен проблем: как следва да се прилага Регламент № 2988/95 в отсъствието на изрични подробни разпоредби относно акцесорните вземания за лихви?

28 — Решение по дело Josef Vosding SchlachT-, Kühl- und Zerlegebetrieb и др. (посочено в бележка под линия 23, точка 29).

29 — Точки 16 и 17 по-горе.

30 — Вж. точки 11—13 по-горе, в които се съдържа подробно изложение на законодателната история.

75. В това отношение останалите въпроси на запитващата юрисдикция са тясно свързани, тъй като се отнасят до конкретни аспекти на евентуалното прилагане на предвидената в Регламент № 2988/95 погасителна давност по отношение на тези вземания.

76. Очевидно във връзка с действието на погасителната давност във всички случаи е от основно значение да се определи моментът, от който срокът започва да тече. Регламент № 2988/95 обаче не съдържа конкретна разпоредба във връзка с това по отношение на лихвите. Липсват и разпоредби относно лихвения процент или начина му на изчисляване.

77. Съдът е постановил, че в отсъствието на актове на ЕС националното право следва да уреди всички допълнителни въпроси във връзка с възстановяването на неправилно събрани суми, включително лихвата и датата, от която тя трябва да бъде начислена[31]. Действително в производствата за връщане на незаконна облага, които попадат под действието на Регламент № 2988/95, вземането за лихви по необходимост трябва да се предяви по реда на националното право, тъй като лихви могат да се начисляват само когато това е предвидено в него[32].

78. Националните правила трябва да се прилагат в съответствие с общото задължение на държавите членки по член 325, параграф 1 ДФЕС да се борят с измамата и с всяка друга незаконна дейност, която засяга финансовите интереси на Съюза и общите принципи на правото на ЕС. Националните норми, които засягат действието на погасителната давност по член 3, параграф 1 (например относно момента, от който тя започва да тече), следователно трябва да отговарят на изискванията във връзка с правната сигурност[33]. Освен това националните норми не могат да бъдат по-неблагоприятни от нормите, които уреждат аналогични вземания по вътрешното право (принцип на равностойност), и не следва да бъдат уредени така, че да правят практически невъзможно или прекомерно трудно получаването на обезщетение (принцип на ефективност)[34].

79. Европейската сметна палата (наричана по-нататък „Сметната палата“) наскоро публикува специален доклад, озаглавен „Възстановяване на неправомерно изплатени суми в рамките на ОСП“[35]. В него се отбелязва, че начисляването на лихви върху дълговете, които възникват в резултат от нередност, все още не е напълно хармонизирано, както и че за по-голямата част от мерките (например относно изчисляването на лихвения процент) се прилага националното законодателство[36]. Поради това Сметната палата препоръчва на равнище ЕС да се въведат ясни правила за събирането на вземанията за лихви, за да се защитят ефективно финансовите интереси на Европейския съюз.

80. Още преди 1970 г. Съдът приема, че правилата относно погасителната давност в производствата трябва да са предварително определени и да удовлетворяват изискванията във връзка с правната сигурност[37].

31 — Решение по дело Metallgesellschaft и др. (посочено в бележка под линия 26 по-горе, точка 86).

32 — Член 4, параграф 2. Възможно е законодателството на ЕС в определен сектор да предвижда конкретно събирането на лихви върху неправомерно изплатени главници. В случая обаче това не е така.

33 — Решение от 11 юли 2002 г. по дело Marks and Spencer (C-62/00, Recueil, стр. I-6325, точка 39 и цитираната съдебна практика; вж. също точка 80 по-долу).

34 — Решение на Съда от 24 март 2009 г. по дело Danske Slagterier (C-445/06, Сборник, стр. I-2119, точка 31 и цитираната съдебна практика).

35 — Специален доклад № 8, на разположение в интернет на адрес www.eca.europa.eu.

36 — Вж. точка 33 от специален доклад № 8/2011.

37 — Решение от 15 юли 1970 г. по дело ACF Chemiefarma/Комисия (41/69, Recueil, стр. 661, точки 19 и 20).

81. Процесуалната логика изисква нормите, с които се установява погасителна давност, да бъдат част от широк комплекс от правила, които да уреждат включително срока на погасителната давност, критериите за определяне на датата, от която давностният срок започва да тече, събитията, които водят до спиране или прекъсване на давността, и приложимия/приложимите лихвен(и) процент(и). При формулирането на тези правила следва да се отчетат интересите на компетентните органи на държавите членки, както и на икономическите оператори, наред с надзорната роля на Комисията по отношение на защитата на финансовите интереси на ЕС.

82. Моето мнение е, че член 3, параграф 1 от Регламент № 2988/95 може да се тълкува в смисъл, че въвежда четиригодишна погасителна давност по отношение на вземанията за лихви[38]. От това обаче не следва, че Съдът следва да изгради пълна „уредба на давността“ във връзка с лихвите, като придаде смисъл, който очевидно не е вложен в текста. Това не би било в съответствие с принципа на правна сигурност. Законодателят на ЕС би могъл да прецени необходимостта от приемане на подробни хармонизирани правила за прилагането на четиригодишната погасителна давност при събирането на вземания за лихви. В момента обаче в ЕС такива правила няма.

Въпрос 2

83. Запитващата юрисдикция иска по същество да се установи дали при определянето на продължителността на националния давностен срок за целите на член 3, параграф 3 от Регламент № 2988/95 е необходимо да се отчитат фактори като отлагането на момента, от който срокът започва да тече.

84. Според националната юрисдикция само 1999 и 2000 г. са от значение във връзка с въпрос 2. Тя счита, че 2001 г. и 2002 г. попадат под действието на изменените национални разпоредби относно задълженията за лихви, за които се прилага по-кратък тригодишен давностен срок[39]. Обаче 1999 г. и 2000 г. се уреждали пряко от Регламент № 2988/95, който предвижда четиригодишен давностен срок[40].

85. Националната юрисдикция разяснява, че ако по отношение на лихвите, дължими за 1999 г., се прилага Регламент № 2988/95, вземането е частично погасено по давност за периода от 1 до 30 януари 1999 г., тъй като лихви могат да се търсят едва след приетите на 30 януари 2003 г. решения във връзка с главницата[41]. Ако обаче случаят се урежда съгласно националното право, няма да тече погасителна давност преди 31 декември 1999 г., тъй като съгласно националната норма началото на погасителната давност се отлага до края на календарната година, в която вземането става изискуемо[42].

86. И двете страни по главното производство застъпват становището, че във всички случаи сравнението с четиригодишния срок по член 3, параграф 1 от Регламент № 2988/95 изисква да се отчитат и други фактори освен продължителността на националния давностен срок.

87. Комисията заявява, че Регламент № 2988/95 не съдържа изрична разпоредба относно изчисляването на периодите и погасителните срокове. Поради това член 3, параграф 2 от Регламент № 1182/71 трябвало да се приложи по аналогия и да се тълкува във връзка с Регламент № 2988/95. Накрая, при сравняването на погасителната давност за вземания за лихви за целите на член 3, параграф 3, сроковете, надвишаващи четири години, трябвало да отговарят на изискванията във връзка с правната сигурност.

38 — Точка 73 по-горе.
39 — Точка 22 по-горе.
40 — Точка 7 по-горе.
41 — Точка 29 по-горе.
42 — Точка 22 по-горе.

88. Съгласна съм със становището на Комисията, че щом като Регламент № 2988/95 не предвижда по какъв начин следва да се изчисляват сроковете, би трябвало да се приложи Регламент № 1182/71.

89. Националните норми, съгласно които началото на погасителната давност се отлага до края на календарната година, в която вземането става изискуемо, прилагат ли се в съчетание с четиригодишния срок по член 3, параграф 1 от Регламент № 2988/95?

90. От отговора ми на въпрос 1 следва, че според мен погасителната давност за вземанията за лихви е четири години в съответствие с предвиденото в член 3, параграф 1 от Регламент № 2988/95. Освен това, тъй като тази разпоредба е пряко приложима, по необходимост следва, че по-краткият тригодишен срок е несъвместим с Регламента[43].

91. Националната юрисдикция следва да определи действието на пряко приложимата четиригодишна погасителна давност по отношение на вземанията за лихви за 2000 г. и 2001 г.

92. Отбелязвам, че според Съда член 3, параграф 3 от Регламент № 2988/95 предоставя на държавите членки широка свобода на преценка във връзка с определянето на *по-дълги* давностни срокове в случай на нередност, за да се защитят финансовите интереси на Съюза[44].

93. Разпоредбите, приети и прилагани от държавите членки в борбата с измамите, засягащи финансовите интереси на Европейския съюз, все пак трябва да са в съответствие с общите принципи на правото на ЕС в това отношение. По-специално нормите, уреждащи погасителната давност, трябва да изпълняват функцията по осигуряване на правната сигурност[45].

94. Поради това за целите на член 3, параграф 3 от Регламент № 2988/95 националните норми, които удължават срока на погасителната давност, следва да се вземат предвид във всички случаи, когато се прави сравнение с общата четиригодишна погасителна давност по член 3, параграф 1, за да се определи продължителността на погасителната давност по отношение на вземанията за лихви.

Въпрос 3

95. Третият въпрос на националната юрисдикция се състои от две части.

96. С първата част от своя въпрос запитващата юрисдикция иска да се установи дали погасителната давност по отношение на вземанията за лихви започва да тече от момента на извършване на нередността (член 3, параграф 1, първа алинея от Регламент № 2988/95), съответно от датата на прекратяването на продължаваща или повторно извършена нередност (член 3, параграф 1, втора алинея); и дали в това отношение е от значение, че вземанията за лихви съгласно националното право възникват едва в по-късен момент, например след приключването на производството във връзка с нередността.

97. Pfeifer твърди, че погасителната давност за лихви започва да тече в момента, когато компетентните органи поискат главницата. Според Bundesanstalt началният момент на погасителната давност за лихви се урежда от националното право. Комисията счита, че погасителната давност започва да тече от момента на извършване на нередността.

43 — Решение по дело Josef Vosding SchlachT-, Kühl- und Zerlegebetrieb и др. (посочено в бележка под линия 23, точки 27 и 28, и Решение по дело Ze Fu Fleischhandel и др., посочено в бележка под линия 22, точка 24).

44 — Решение по дело Corman (посочено в бележка под линия 25, точка 54).

45 — Решение по дело Ze Fu Fleischhandel и др. (посочено в бележка под линия 22, точки 30 и 32 и цитираната съдебна практика).

98. От писмения отговор на Bundesanstalt на поставени от Съда въпроси разбирам, че в главното производство въпросът за естеството на нередността — продължаваща или повторно извършена — продължава да е спорен. Поради това запитващата юрисдикция все още не е определила дали тази нередност попада под действието на първата или втората алинея от член 3, параграф 1.

99. Според мен обаче разрешаването на този въпрос е необходимата първа стъпка, за да се установи откога започва да тече давностният срок за погасяване на вземането за лихви.

100. В Решение по дело Vonk Dairy Products BV[46] Съдът е постановил, че продължаваща или повторна нередност извършва оператор от Общността, който получава икономически облаги от съвкупност от сходни операции, които нарушават една и съща разпоредба на общностното право. Прилагайки посочения критерий, националната юрисдикция следва да провери дали в главното производство са налице елементите на фактическия състав на продължаваща или повторно извършена нередност[47].

101. Що се отнася до началото на погасителната давност, текстът на член 3, параграф 1 (който препраща към момента на извършване на нередност по член 1, параграф 1) е насочен към самата нередност, а не към акцесорното вземане за лихва. Няма никакво указание относно началото на погасителната давност за задължението за лихва. Ще добавя, че невинаги е възможно главницата (т.е. незаконната облага) да се определи по размер в момента на извършването на нередността[48]. При това положение е невъзможно да се определи по размер и акцесорното вземане за лихви.

102. В отсъствието на изрична разпоредба на правото на ЕС този въпрос следва да се уреди от националните норми. Ако законодателят на ЕС прецени, че следва да се хармонизират правилата във връзка с началния момент на погасителната давност за вземанията за лихви, може да се предположи, че той ще предприеме съответни действия за постигането на тази цел.

103. Поради това националната юрисдикция следва първо да установи дали се прилага първата или втората алинея от член 3, параграф 1. След това тя трябва да приложи националните норми, за да определи началния момент на погасителната давност за лихвите. Тези норми следва да се приложат при отчитане на акцесорния характер на вземанията за лихви, тъй като не е възможно вземането за лихви да се установи преди вземането за главницата.

104. С втората част от въпрос 3 запитващата юрисдикция иска да се установи началният момент на погасителната давност за вземанията за лихви в случаите на продължаващи или повторно извършени нередности (член 3, параграф 1, втора алинея).

105. Комисията счита, че погасителната давност при задължения за лихви започва да тече преди прекратяването на тези нередности и началният ѝ момент се отлага до прекратяването на продължаваща или повторно извършена нередност.

106. Отговорът ми на първата част от въпрос 3 важи съответно и за събирането на лихви при наличие на продължаващи или повторно извършени нередности. Според мен Регламент № 2988/95 не уточнява началния момент на погасителната давност при вземанията за лихви. Поради това държавите членки запазват възможността да прилагат националните норми за определяне на началния момент на погасителната давност за тези вземания.

46 — Решение от 11 януари 2007 г. (C-279/05, Сборник, стр. I-239, точка 41).

47 — Решение по дело Vonk Dairy Products BV (посочено в бележка под линия 46, точка 43).

48 — Член 1, параграф 2 от Регламент № 2988/95 определя нередността като извършено от икономически оператор нарушение на разпоредба на правото на Общността. Невинаги обаче тези нарушения пораждат към момента на извършването им определими по размер вземания. Вж. например Заключение от 15 септември 2011 г. по дело Ministre de l'Intérieur, de l'Outre-mer et des Collectivités territoriales/Chambre de commerce et d'industrie de l'Indre (C-465/10, Сборник, стр. I-14081, нередовна процедура за възлагане на обществена поръчка).

Въпрос 4

107. С последния си въпрос националната юрисдикция иска да се установи в каква степен решенията във връзка с главницата и определянето на задължението за заплащане на лихви (на 30 януари 2003 г.) прекъсват погасителната давност по член 3, параграф 1 от Регламент № 2988/95.

108. Запитващата юрисдикция отбелязва, че решенията във връзка с главницата прекъсват погасителната давност както по отношение на главницата, така и на лихвата. След издаването на решенията във връзка с главницата започва да тече нов давностен срок, който изтича на 31 януари 2007 г. Поради това вземането за лихва било погасено по давност преди издаването на първото решение за лихвите от 13 април 2007 г.[49].

109. Запитващата юрисдикция обаче счита, че решенията във връзка с главницата установяват и самото задължение за лихва. Поради това тя иска да се установи дали висящото съдебно производство (или пък разследване) относно главницата може да прекъсне погасителната давност за вземането за лихви.

110. Bundesanstalt твърди, че докато производствата по обжалване на решения на компетентните органи са висящи, погасителна давност не тече.

111. Pfeifer прави разграничение между задължението за главницата и задължението за лихвата. То счита, че само решенията на компетентните органи относно вземането за лихва могат да прекъснат давността за това вземане. Решенията от 30 януари 2003 г. се отнасяли единствено до главницата. Поради това те не можели да прекъснат погасителната давност за вземането за лихва за целите на член 3 от Регламент № 2988/95. Следователно за някои от изискуемите лихви четиригодишната погасителна давност вече била изтекла към момента на издаване на решението за лихви.

112. Комисията тълкува член 3, параграф 2 от Регламент № 2988/95 (който предвижда, че срокът за изпълнение на решението, налагащо административна *санкция*, е тригодишен) в смисъл, че той се прилага по аналогия за административните *мерки*[50] , след като компетентните органи съобщят решението за отнемане на незаконно придобитата облага. Комисията освен това твърди, че въпросът за прекъсването и спирането на погасителната давност се урежда от националното право.

113. Според мен член 3, параграф 1, трета алинея, първо изречение може да се тълкува единствено в смисъл, че се отнася до четиригодишната погасителна давност, предвидена в член 3, параграф 1, първа алинея. Поради това, когато се прилага четиригодишният срок, той се прекъсва единствено с действия, попадащи в обхвата на член 3, параграф 1, трета алинея.

114. Прекъсват ли действията на компетентен орган, които са съобщени на длъжника и са свързани с разследване или с производство по иск за главница, и погасителната давност на акцесорния иск за лихви?

115. Следва да се отбележи, че Bundesanstalt отхвърля първоначалната жалба на Pfeifer срещу решенията във връзка с главниците, но с решение от 10 октомври 2006 г. все пак намалява размера на дължимата главница[51]. Това решение представлява действие на компетентен орган, което е съобщено на съответното лице и е свързано с разследването или производството, отнасящ[о] се до нередност, по смисъла на член 3, параграф 1, трета алинея от Регламент № 2988/95.

49 — Точка 34 по-горе.

50 — Точка 7 по-горе.

51 — Точка 30 по-горе.

116. Давностният срок започва да тече отново след всяко действие, което го прекъсва[52]. Поради това погасителната давност за главницата започва да тече отново след това решение. Тъй като задължението за лихви е акцесорно, прекъсващото действие на решението от 10 октомври 2006 г. по отношение на главницата по принцип се отразява и върху погасителната давност за вземането за лихви. Националната юрисдикция обаче трябва тепърва да прецени дали нередността по настоящото дело е продължаваща или е повторно извършена[53]; тази преценка е определяща за начина, по който решението от 10 октомври 2006 г. се отразява върху погасителната давност за вземането за лихви. Не мисля, че Съдът би могъл да заеме по-категорична позиция по този въпрос.

117. По-нататък националната юрисдикция посочва, че решенията във връзка с главницата, които са предмет на висящо производство (поради обжалване от страна на Pfeifer), все още не са окончателни и не се ползват с изпълнителна сила. При това положение тя иска да се установи кога погасителната давност отново започва да тече за целите на Регламент № 2988/95.

118. Като отправна точка за отговор на въпроса на националната юрисдикция отново служи акцесорният характер на вземанията за лихви[54].

119. До приключването на образуваното производство по обжалване на решенията във връзка с главницата (които са в основата на вземането за лихви) компетентните органи не могат да знаят дали съществува задължение за заплащането на лихва. При това положение именно решението на компетентните органи да оспорят жалбата представлява „действие […], което е [съобщено на съответното лице и е] свързано с разследването или [производството], отнасящ[о] се до нередността“ по смисъла на член 3, параграф 1, трета алинея.

120. След приключване на производството, ако се установи съществуването на задължение, компетентните органи могат да известят длъжника (като потвърдят вземането си или изменят размера му с оглед на изхода на производството). Едва в този момент акцесорното вземане за лихва става безспорно.

121. Следователно по смисъла на член 3, параграф 1, трета алинея производството относно решението във връзка с главницата прекъсва погасителната давност по отношение на акцесорното вземане за лихви, ако същата е започнала да тече.

122. Давностните срокове също трябва да гарантират правната сигурност[55]. Едва след приключване на производството (или официалното разследване) съответните страни — икономическият оператор и компетентните национални органи — ще бъдат наясно, първо — дали съществува задължение, и второ — в резултат от това, че е започнал да тече срокът за събирането на акцесорното вземане за лихви съгласно националното право[56].

123. Поради това считам, че за целите на член 3, параграф 1, трета алинея от Регламент № 2988/95 погасителната давност е прекъсната и не тече до окончателното приключване на съответното производство по обжалване на решенията във връзка с главницата, когато с тези решения се установява самото задължение за плащане на лихви.

52 — Решение от 28 октомври 2010 г. по дело SGS Belgium (C-367/09, Сборник, стр. I-10761, точка 67).

53 — Вж. точка 99 по-горе.

54 — Вж. точка 51 по-горе.

55 — Решение по дело SGS Belgium (посочено в бележка под линия 52, точка 68).

56 — Точки 80—82 по-горе.

Заключение

124. С оглед на изложеното считам, че Съдът следва да отговори на въпросите, отправени от Bundesverwaltungsgericht, по следния начин:

„1. Когато е придобита незаконна облага в резултат от нередност, четиригодишната погасителна давност, предвидена в член 3, параграф 1 от Регламент (ЕО, Евратом) № 2988/95 на Съвета от 18 декември 1995 година относно защитата на финансовите интереси на Европейските общности, се прилага по отношение на вземанията за лихви, предявени съгласно националното право.

2. За целите на член 3, параграф 3 от Регламент № 2988/95 националните норми, които удължават срока на погасителната давност, следва да се вземат под внимание във всички случаи, когато се прави сравнение с общата четиригодишна погасителна давност по член 3, параграф 1, за да се определи продължителността на погасителната давност по отношение на вземанията за лихви.

3. След като Регламент № 2988/95 не уточнява началния момент на погасителната давност при вземанията за лихви в случаите на нередности, попадащи под действието или на първата, или на втората алинея от член 3, параграф 1, държавите членки запазват възможността да прилагат националните норми за определяне на началния момент на погасителната давност за тези вземания.

4. За целите на член 3, параграф 1, трета алинея от Регламент № 2988/95 погасителната давност е прекъсната и не тече до окончателното приключване на съответното производство по обжалване на решенията във връзка с главницата, когато с тези решения се установява самото задължение за плащане на лихви“.